

(1995)

30 Μαρτίου, 1995

[ΚΟΥΡΡΗΣ, ΧΡΥΣΟΣΤΟΜΗΣ, ΑΡΤΕΜΗΣ, Δ/στές]

ΑΝΔΡΕΑΣ ΚΟΥΛΛΑΠΙΔΗΣ ΛΤΔ,

Εφεσείοντες,

v.

ΔΗΜΟΥ ΛΕΥΚΩΣΙΑΣ,

Εφεσίβλητου.

(Ποινική Έφεση Αρ. 5666).

Οχληρία — Πρόκληση οχληρίας από τη δημιουργία θορύβου — Έκδοση διατάγματος για άρση της οχληρίας — Ο περί Δήμων Νόμος, Νόμος (111/85), Άρθρα 91-94 — Κατά πόσο το Άρθρο 93 του Νόμου, δημιουργεί ποινικό αδίκημα — Ποιο το εφαρμοστέο μέτρο απόδειξης και οι εφαρμοστέες αρχές για έκδοση διατάγματος για άρση οχληρίας.

5

Η παρούσα διαδικασία εγέρθηκε από το Δήμο Λευκωσίας μετά από καταγγελία γειτόνων για ισχυριζόμενη οχληρία λόγω θορύβου από την εικοσάωρη λειτουργία του αλευρόμυλου των εφεσειόντων.

Το πρωτόδικο Δικαστήριο βρήκε ότι υπήρχε οχληρία μόνο κατά τη διάρκεια της νύκτας και εξέδωσε το αιτούμενο διάταγμα.

10

Το ερώτημα που τέθηκε ενώπιον του Εφετείου ήταν κατά πόσο η διαδικασία αυτή δικαιολογούσε έφεση ενώπιον του Ποινικού Εφετείου. Ο συνήγορος των εφεσειόντων εισηγήθηκε ότι το διαπραχθέν αδίκημα ήταν ποινικό και σαν τέτοιο θα έπρεπε να αποδειχθεί πέραν πάσης λογικής αμφιβολίας και όχι με βάση το ισοζύγιο των πιθανοτήτων όπως αποφάσισε το πρωτόδικο Δικαστήριο. Επίσης κάλεσε το Εφετείο να ανατρέψει προηγούμενη απόφασή του ότι το Άρθρο 93 δεν δημιουργεί ποινικό αδίκημα.

15

Το Ανώτατο Δικαστήριο αποδέχτηκε την έφεση και αποφάνθηκε ότι:

20

1. Η υπόθεση μπορεί να αποφασιστεί με βάση τα γεγονότα και τη μαρτυρία που είχε ενώπιόν του το πρωτόδικο Δικαστήριο, γι' αυ-

τό και δεν παρίσταται ανάγκη να αποφασιστεί το ερώτημα που τέθηκε, ανατρέποντας ή όχι την πιο πάνω απόφαση, του εφετείου.

- 5 2. Η αποδοχή της θέσης των εφεσιβλήτων ότι πράγματι εδημιουργείτο οχληρία μετά τα μέτρα που λήφθηκαν για μείωση του θορύβου δεν δικαιολογείται, έστω και αν θεωρηθεί ότι ορθά το πρωτόδικο Δικαστήριο εφάρμοσε ως μέτρο απόδειξης το ισοζύγιο των πιθανοτήτων.
- 10 3. Το εύρημα για ύπαρξη θορύβου κατά τη διάρκεια της νύκτας είναι εντελώς αντίθετο με τα προηγούμενα ευρήματα με τα οποία έγινε αποδεκτή η μαρτυρία του ειδικού των εφεσειόντων.
4. Για να εκδοθεί διάταγμα με βάση τη σχετική νομοθεσία το Δικαστήριο πρέπει να ικανοποιηθεί ότι κατά την εκδίκαση της υπόθεσης και μέχρις εκδόσεως του διατάγματος εξακολουθεί να υφίσταται οχληρία, γεγονός που οι εφεσιβλήτοι απέτυχαν να αποδείξουν.

15 *Η έφεση επιτρέπεται. Το διάταγμα ακυρώνεται. Το διάταγμα για έξοδα στο πρωτόδικο Δικαστήριο ακυρώνεται και επιδικάζονται έξοδα υπέρ των εφεσειόντων για την έφεση.*

20 *Αναφερόμενες αποφάσεις:*

Northern Ireland Trailers v. Preston [1972] 1 All E.R. 260,

Municipality of Nicosia v. Kleovoulou (1988) 2 C.L.R. 100.

Έφεση εναντίον Καταδίκης και Ποινής.

25 Έφεση εναντίον της καταδίκης και της ποινής από τους Ανδρέα Κουλλαπίδη Λτδ οι οποίοι βρέθηκαν ένοχοι στις 5 Αυγούστου, 1992, από το Επαρχιακό Δικαστήριο Λευκωσίας (Αριθμός Ποινικής Υπόθεσης 10/88) στην κατηγορία της πρόκλησης οχληρίας κατά παράβαση των άρθρων 91, 92 και 93 του περί Δήμων Νόμου 111/85 και διατάχθηκαν από Δ. Μιχαηλίδου (κα) να 30 άρουν την οχληρία μεταξύ των ωρών 9.00 μ.μ. έως 6.00 π.μ. μέσα σε τέσσερις μήνες από 5.8.92 και να εκτελέσουν οποιαδήποτε έργα για πραγματοποίηση του σκοπού αυτού.

Π. Σπανός, για τους εφεσειόντες.

Α. Γεωργιάδου (κα), για τους εφεσίβλητους.

Cur. adv. vult.

Α. ΚΟΥΡΡΗΣ, Δ.: Την ομόφωνη απόφαση του Δικαστηρίου θα δώσει ο Π. Αρτέμης, Δ.

Π. ΑΡΤΕΜΗΣ, Δ.: Οι εφεσεύοντες είναι ιδιοκτήτες αλευρό- 5
 μλου στην οδό Ερμού 283-287 στη Λευκωσία. Ο εφεσίβλητος
 Δήμος Λευκωσίας τους έστειλε γραπτή ειδοποίηση ημερ. 22.6.88
 για άρση προκαλούμενης κατ' ισχυρισμό οχληρίας που συνί-
 στατο στην δημιουργία θορύβου από την εικοσάωρη λειτουργία
 του αλευρόμυλου. 10

Η υπόθεση αυτή εγέρθηκε όταν ο Δήμος Λευκωσίας, ασκώ-
 ντας τις εξουσίες που έχει κάτω από τα Άρθρα 91-94 του Πε-
 ρί Δήμων Νόμου, Νόμος (111/85) κίνησε την παρούσα διαδι-
 κασία ενώπιον του Δικαστηρίου, ζητώντας την έκδοση δια- 15
 τάγματος για άρση της οχληρίας δυνάμει των άρθρων 93 και
 94 του πιά πάνω Νόμου. Τα γεγονότα που τέθηκαν ενώπιον
 του πρωτόδικου Δικαστηρίου, όπως τα δέχτηκε, είναι συνο-
 πτικά τα πιά κάτω:

Μετά από καταγγελία γειτόνων και αφού δόθηκε η απαι-
 τούμενη ειδοποίηση με βάση το άρθρο 92 ο Δήμος προχώρησε 20
 στην έγερση της διαδικασίας ενώπιον του Δικαστηρίου. Στις
 6.6.90 οι εφεσεύοντες ανάθεσαν στον ειδικό Μ.Υ.1 να προβεί
 στις αναγκαίες μετρήσεις, που έδειξαν την ύπαρξη οχληρίας.
 Σαν αποτέλεσμα οι εφεσεύοντες έλαβαν ορισμένα μέτρα και
 ακολούθως στις 3.7.90 έγιναν νέες μετρήσεις, που φαίνονται 25
 στο τεκμ.9, σύμφωνα με τις οποίες δεν θα έπρεπε να υφίστατο
 πιά οχληρία. Οι ίδιοι οι εφεσίβλητοι έκαναν και αυτοί δύο με-
 τρήσεις στις 19.6.90 και 6.3.91 αντίστοιχα, τα αποτελέσματα
 των οποίων περιέχονται στα τεκμ.6 και 5. Μετά που άρχισε η 30
 εκδίκαση της υπόθεσης στις 25.10.90 οι εφεσεύοντες συνέχιζαν
 να λαμβάνουν περαιτέρω μέτρα για μείωση του θορύβου και
 ως εκ τούτου κρίθηκε ορθό να γίνει από κοινού μία καινούργ-
 για μέτρηση, που περιέχεται στο τεκμ.10. Επειδή τα πιά πάνω
 μέτρα συμπληρώθηκαν τον Νοέμβριο του 1991, η μέτρηση έγι-
 νε στις 23.12.91 από το Υπουργείο Εργασίας που είχε κάμει 35
 και τις προηγούμενες δύο μετρήσεις του Δήμου. Επειδή όμως
 είχε κλείσει την υπόθεση του ο Δήμος, η τελευταία αυτή έκθεση
 (τεκμ.10) κατατέθηκε κατά την παρουσίαση της υπόθεσης των
 εφεσεύοντων και έτσι ο μάρτυρας του Υπουργείου Εργασίας

5 ήταν ο Μ.Υ.4, παρόλον που στην ουσία ήταν μάλλον μάρτυρας του Δήμου παρά των εφεσειόντων. Έτσι, συνολικά έγιναν 5 μετρήσεις, 3 από το Υπουργείο Εργασίας και 2 από τους ειδικούς των εφεσειόντων. Από τις μετρήσεις αυτές οι 3 αφορούν το θόρυβο κατά τη διάρκεια της ημέρας (τεκμ.5, 6 και 10) ενώ οι 2 μετρήσεις των εφεσειόντων, τεκμ.9, αφορούν την νύκτα.

10 Η μαρτυρία των ενοίκων των σπιτιών που είτε εφάπτονται είτε βρίσκονται σε απόσταση μέχρι 30 μέτρων από το εργοστάσιο δόθηκε στις 25.10.90 και 14.11.90. Μετά την μαρτυρία αυτή λήφθηκαν περαιτέρω μέτρα για μείωση του θορύβου, γεγονός που γίνεται αποδεκτό από το Δικαστήριο. Μετά και την ολοκλήρωση των μέτρων αυτών έγινε η τελευταία μέτρηση (τεκμ.10) από το Υπουργείο Εργασίας.

15 Στην απόφασή του το Δικαστήριο βρήκε ότι κατά τη διάρκεια της ημέρας δεν υπήρχε οχληρία και προχώρησε να εξετάσει το θέμα της κατ' ισχυρισμό οχληρίας κατά τη διάρκεια της νύκτας, αποφασίζοντας πράγματι ότι υπήρχε τέτοια οχληρία και εκδίδοντας το αιτούμενο διάταγμα.

20 Κατά τη διάρκεια της ακρόασης ηγέρθη θέμα κατά πόσο η διαδικασία αυτή είναι τέτοιας φύσης που να δικαιολογείτο έφεση ενώπιον του Ποινικού Εφετείου. Ο ευπαίδευτος συνήγορος των εφεσειόντων υπέβαλε στο Δικαστήριο ότι η διαδικασία είναι ποινική και ως εκ τούτου ορθά καταχωρήθηκε ποινική έφεση. Αντίθετα, η ευπαίδευτος συνήγορος των εφεσιβλήτων υπέβαλε, 25 αναφερόμενος, μεταξύ άλλων, στην υπόθεση *Northern Ireland Trailers v. Preston* [1972] 1 All E.R. 260, ότι η διαδικασία είναι οιωनेί ποινική και εφόσο πρωτόδικα επιλήφθηκε της υπόθεσης ορθά ποινικό δικαστήριο, ήταν λογικό η έφεση να είναι ενώπιον του Ποινικού Εφετείου. Η εισήγηση του ευπαίδευτου συνήγορου των εφεσειόντων ότι επρόκειτο περί ποινικού αδικήματος 30 είχε και μία δεύτερη ουσιώδη σημασία. Εάν πράγματι έτσι είχαν τα πράγματα, τότε θα έπρεπε η υπόθεση να αποδειχθεί πέραν λογικής αμφιβολίας και όχι με βάση τον ισοζύγιο των πιθανοτήτων, όπως αποφάσισε το πρωτόδικο Δικαστήριο.

35 Κάλεσε ο ευπαίδευτος συνήγορος των εφεσειόντων το Δικαστήριο να ανατρέψει προηγούμενη απόφαση του Εφετείου στην υπόθεση *Municipality of Nicosia v. Χαράλαμπος Κλεοβούλου* (1988) 2 C.L.R. 100, με την οποία αποφασίστηκε ότι το άρθρο 93 δεν δημιουργεί ποινικό αδίκημα, γιατί δεν είναι ορθή η θέση ότι 40 η μόνη δικαιοδοσία του Δικαστηρίου σε τέτοια διαδικασία είναι

η έκδοση διατάγματος, όπως λέχθηκε στην υπόθεση εκείνη. Όπως επεσήμανε, με βάση το άρθρο 94, το Δικαστήριο έχει δικαίωμα επιβολής και ποινής προστίμου ή φυλάκισης, γεγονός που καθιστά τη διαδικασία ποινική υπόθεση.

Αφού εξετάσαμε με προσοχή την πιο πάνω θέση βρίσκουμε ότι δεν παρίσταται ανάγκη να αποφασίσουμε το σημείο αυτό ανατρέποντας ή όχι την πιο πάνω απόφαση, γιατί η υπόθεση μπορεί να αποφασισθεί με βάση τα γεγονότα και τη μαρτυρία που είχε ενώπιόν του το πρωτόδικο Δικαστήριο. Για τον ίδιο λόγο δεν παρίσταται ανάγκη να επιληφθούμε και του θέματος της αποτυχίας του πρωτόδικου Δικαστηρίου να αποφασίσει αν η περίπτωση αφορούσε ιδιωτική ή δημόσια οχληρία. 5 10

Η μόνη μαρτυρία που είχε το Δικαστήριο που αφορούσε τη δημιουργία θορύβου κατά τη νύκτα ήταν οι μετρήσεις του Μ.Υ.1 και η μαρτυρία των κατοίκων της περιοχής, γιατί όπως είπαμε οι μετρήσεις των ειδικών του Δήμου αφορούσαν την ημέρα. Το Δικαστήριο δέχθηκε ότι η μαρτυρία του Μ.Υ.1, ειδικού για τους εφεσεϊόντες, ήταν αντικειμενική και την αποδέχτηκε όσον αφορά το θόρυβο κατά τη διάρκεια της νύκτας. Η σχετική μαρτυρία είναι ότι: "στις 3.7.90 δεν πρέπει να αναμένεται παράπονο γιατί ο θόρυβος δεν ξεπερνούσε το γενικό θόρυβο πέραν των 10 d.b.". Αυτά περιέχονται στο τεκμ.9. Πέραν από αυτό υπήρχε η αδιαμφισβήτητη μαρτυρία ενώπιον του Δικαστηρίου ότι μετά τις μετρήσεις που έγιναν στις 3.7.90 λήφθηκαν και άλλα βελτιωτικά μέτρα και τελικά το Δικαστήριο αποδέχθηκε ότι σύμφωνα με τα διεθνή πρότυπα το ανώτατο επιτρεπόμενο όριο θορύβου τη νύκτα είναι 45 d.b. Οι μετρήσεις του Μ.Υ.1 δείχνουν ότι σε όλες ο θόρυβος ήταν κάτω από 45 d.b. δηλαδή 41, 43, 38 και 34. 25 30 35

Έχοντας υπόψη ότι η μαρτυρία των μαρτύρων κατηγορίας κατοίκων της περιοχής δόθηκε πριν τη συμπλήρωση των διορθωτικών μέτρων και αφορούσε μόνο τους ενοίκους 3 σπιτιών εφαιπτομένων ή πολύ πλησίον του εργοστασίου και το γεγονός ότι το Δικαστήριο αποδέχτηκε τη μαρτυρία του ειδικού των εφεσεϊόντων, βρίσκουμε πως το τελικό συμπέρασμα του Δικαστηρίου για την ύπαρξη θορύβου κατά τη διάρκεια της νύκτας όταν το εργοστάσιο ήταν σε λειτουργία, είναι εντελώς αντίθετο με τα προηγούμενά του ευρήματα, με τα οποία αποδέχτηκε τη μαρτυρία εκ μέρους του ειδικού των εφεσεϊόντων. Έστω και αν δεχθούμε ότι ορθά το Δικαστήριο θεώρησε ως μέτρο απόδειξης το ίσοζύγιο των πιθανοτήτων, ουδόλως εδικοολο- 40 45 50

5 γείτο να αποδεχθεί τη θέση των εφεσιβλήτων ότι πράγματι εδημιουργείτο οχληρία μετά τη λήψη των μέτρων που αναφέραμε πιο πάνω. Με βάση τις σχετικές πρόνοιες του Νόμου, το Δικαστήριο εκδίδει διάταγμα εαν είναι ικανοποιημένο ότι κατά την εκδίκαση της υπόθεσης και μέχρι την ημέρα που θα εκδοθεί το διάταγμα εξακολουθεί να υφίσταται οχληρία, γεγονός που κατά τη γνώμη μας οι εφεσίβλητοι απέτυχαν να αποδείξουν.

10 Σαν αποτέλεσμα των πιο πάνω η έφεση γίνεται αποδεκτή και το διάταγμα του πρωτόδικου Δικαστηρίου ακυρώνεται. Το διάταγμα για έξοδα στο κατώτερο Δικαστήριο ακυρώνεται και επιδικάζονται έξοδα υπέρ των εφεσειόντων για την έφεση, χωρίς διάταγμα για έξοδα στην πρωτόδικη διαδικασία.

Η έφεση επιτυγχάνει.